

przy czym te obiekty nie zostały wymienione w przedmiocie umowy dotyczącej koncesji na roboty budowlane, tak jak został on opisany w ogłoszeniu opublikowanym w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich i w specyfikacji istotnych warunków zamówienia, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 3 ust. 1 i art. 11 ust. 3 i 6 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane w związku z załącznikiem V do tej dyrektywy.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 297 z 8.12.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2010 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-160/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zamówienia publiczne na usługi — Artykuły 43 WE i 49 WE — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Publiczne usługi ratunkowe — Medyczny transport ratunkowy i specjalistyczny transport chorych — Wymóg przejrzystości — Artykuł 45 WE — Czynności związane z wykonywaniem władzy publicznej — Artykuł 86 ust. 2 WE — Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym)

(2010/C 161/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer oraz D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalnej Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma oraz J. Möller, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels oraz Y. de Vries, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i art. 49 WE oraz dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1) i dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Praktyka lokalnych władz polegająca na bezpośrednim przyzna-

waniu, bez przeprowadzania otwartych procedur udzielania zamówień publicznych i z naruszeniem zasad przejrzystości i niedyskryminacji, kontraktów i koncesji na świadczenie usług transportu ratunkowego

Sentencja

1) Republika Federalna Niemiec, nie publikując ogłoszeń o wynikach procedury udzielania zamówień, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi w związku z art. 16 tej dyrektywy lub, od dnia 1 lutego 2006 r., na mocy art. 22 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi w związku z art. 35 ust. 4 tej dyrektywy, w ramach udzielania zamówień na publiczne usługi medycznego transportu ratunkowego i specjalistycznego transportu chorych według modelu przetargowego w krajach związkowych Saksonii–Anhalt, Nadrenii Północnej–Westfalii, Dolnej Saksonii i Saksonii.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec i Królestwo Niderlandów ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 kwietnia 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret — Dania) — Dansk Transport og Logistik przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-230/08) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 202, art. 215 ust. 1 i 3, art. 217 ust. 1 oraz art. 233 akapit pierwszy lit. d) — Towary, które zostały „zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczone ich przepadek” — Rozporządzenie wykonawcze do kodeksu celnego — Artykuł 867a — Dyrektywa 92/12/EWG — Artykuł 5 ust. 1 i 2, art. 6, art. 7 ust. 1, art. 8 i art. 9 — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 7, art. 10 ust. 3 i art. 16 ust. 1 — Nielegalne wprowadzenie towarów — Przewóz towarów z zastosowaniem karnetu TIR — Zajęcie i zniszczenie — Ustalenie państwa członkowskiego, w którym powstał dług celny oraz obowiązek podatkowy w zakresie podatku VAT i podatku akcyzowego — Wygaśnięcie długu celnego i zobowiązania podatkowego)

(2010/C 161/06)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dansk Transport og Logistik

Strona pozwana: Skatteministeriet

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Østre Landsret — Wykładnia art. 215 i art. 233 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1), art. 454 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1), art. 5 i art. 6 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1), oraz art. 7 i art. 10 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Wygaśnięcie długu celnego i zobowiązania podatkowego związane z orzeczeniem przepadku i zniszczeniem towarów przez władze państwa członkowskiego, podczas ich nielegalnego wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty

Sentencja

- 1) Okoliczności, w których towary, które zostały zatrzymane podczas ich wprowadzania na wspólnotowy obszar celny przez lokalne organy celne i podatkowe na terenie, na którym znajduje się pierwszy urząd celny położony na zewnętrznej granicy Wspólnoty, i które zostają równocześnie lub następnie zniszczone przez te organy, pozostając cały czas w ich posiadaniu, wchodzi w zakres pojęcia towarów, które zostały „zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przepadek”, zawartego w art. 233 akapit pierwszy lit. d) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 955/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 1999 r., w związku z czym dług celny wygasa na podstawie tego przepisu.
- 2) Wykładni art. 5 ust. 1 akapit trzeci i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 96/99/WE z dnia 30 grudnia 1996 r., należy dokonywać w ten sposób, że w stosunku do towarów zajętych przez lokalne organy celne i podatkowe podczas

ich wprowadzenia na obszar Wspólnoty i równocześnie bądź w późniejszym terminie zniszczonych przez te organy, pozostających przez cały czas w ich posiadaniu, należy uznać, iż nie zostały one przywiezione do Wspólnoty, wobec czego brak jest zdarzenia podatkowego prowadzącego do powstania obowiązku w zakresie podatku akcyzowego. Towary zajęte po ich nielegalnym wprowadzeniu na ten obszar, to jest od chwili opuszczenia przez nie terenu, na którym znajduje się pierwszy urząd celny położony wewnątrz tego obszaru, i równocześnie bądź w późniejszym terminie zniszczone przez te organy, pozostając cały czas w ich posiadaniu, nie są uważane za towary, w stosunku do których „podatek akcyzowy uznaje się za zawieszony” w rozumieniu art. 5 ust. 2 akapit pierwszy i art. 6 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy w związku z art. 84 ust. 1 lit. a) i art. 98 rozporządzenia 2913/92, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 955/99, oraz art. 876a rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1662/1999 z dnia 28 lipca 1999 r., z tym skutkiem, że ma miejsce zdarzenie podatkowe w zakresie podatku akcyzowego dotyczące tych towarów, a zatem podatek akcyzowy w stosunku do nich staje się wymagalny.

- 3) Artykuł 2 ust. 2, art. 7 i art. 10 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 1999/85/WE z dnia 22 października 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że towary zajęte przez lokalne organy celne i podatkowe podczas ich wprowadzenia na obszar Wspólnoty i równocześnie lub w późniejszym terminie zniszczone przez te organy, pozostając przez cały czas w ich posiadaniu, należy uznać za towary, które nigdy nie zostały przywiezione do Wspólnoty, wobec czego brak jest zdarzenia podatkowego w zakresie podatku VAT i nie powstaje obowiązek podatkowy w zakresie tego podatku. Jednakże przepisy art. 10 ust. 3 akapit drugi w związku z art. 16 ust. 1 (B) lit. c) tej dyrektywy i art. 867a rozporządzenia nr 2454/93, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji nr 1662/1999, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku towarów zajętych przez organy po ich nielegalnym wprowadzeniu na ten obszar, to jest od chwili opuszczenia przez nie terenu, na którym znajduje się pierwszy urząd celny położony wewnątrz tego obszaru, i równocześnie lub w późniejszym okresie zniszczonych przez te organy, pozostając przez cały czas w posiadaniu tych organów, ma miejsce zdarzenie podatkowe i powstaje obowiązek podatkowy w zakresie podatku VAT, nawet jeśli towary te zostaną następnie objęte procedurą celną.
- 4) Artykuł 202, art. 215 ust. 1 i 3 i art. 217 rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 955/1999, oraz art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 1999/85, należy interpretować w ten sposób, że władze państwa członkowskiego, które znajduje się na zewnętrznej granicy Wspólnoty, przez którą towary zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Wspólnoty, są właściwe w zakresie pokrycia długu celnego i dochodzenia należności z tytułu podatku VAT i to również wtedy, gdy towary

te zostały następnie przewiezione do innego państwa członkowskiego, w którym zostały wykryte i zajęte. Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy nr 92/12, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 96/99, należy interpretować w ten sposób, że władze tego ostatniego państwa członkowskiego są właściwe w zakresie odzyskania należności akcyzowych, pod warunkiem że towary były przechowywane do celów handlowych. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy przesłanka ta została spełniona w przedstawionym mu sporze.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 kwietnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Włochy) — Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgenia spa przeciwko Autorità per l'energia elettrica e il gas

(Sprawa C-265/08) (¹)

(Dyrektywa 2003/55/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Interwencja państwa w odniesieniu do ceny dostawy gazu ziemnego po dniu 1 lipca 2007 r. — Zobowiązania z zakresu usług publicznych ciążące na przedsiębiorcach gazowniczych)

(2010/C 161/07)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Federutility, Assogas, Libarna Gas spa, Collino Commercio spa, Sadori gas spa, Egea Commerciale, E.On Vendita srl, Sorgenia spa

Strona pozwana: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia — Wykładnia art. 3 ust. 2 oraz art. 23 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57) — Krajowe przepisy przewidujące ustalanie cen na dostawę gazu ziemnego dla odbiorców będących gospodarstwami domowymi

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 oraz art. 23 ust. 1 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE nie stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis będący przedmiotem sporów przed sądem krajowym, który zezwala na kształtowanie poziomu cen dostawy gazu ziemnego poprzez określanie „cen referencyjnych”, takich jak ceny będące przedmiotem sporów przed sądem krajowym, po dniu 1 lipca 2007 r., pod warunkiem, że interwencja ta:

- służy realizacji ogólnego interesu gospodarczego polegającego na utrzymaniu cen dostawy gazu ziemnego do odbiorców końcowych na rozsądnym poziomie, zważywszy na fakt, że na państwach członkowskich ciąży obowiązek godzenia ze sobą — przy uwzględnieniu sytuacji sektora gazu ziemnego — celów w postaci liberalizacji oraz niezbędnej ochrony odbiorcy końcowego, do których to celów zmierza dyrektywa 2003/55;
- ogranicza prawo do swobodnego ustalania cen dostawy gazu ziemnego po dniu 1 lipca 2007 r. jedynie w zakresie niezbędnym do osiągnięcia wskazanego celu leżącego w ogólnym interesie gospodarczym; w konsekwencji, ograniczenie to może obowiązywać tylko w ograniczonym okresie; oraz
- jest jasno określona, przejrzysta, pozbawiona cech dyskryminacji, weryfikowalna oraz zapewnia unijnym przedsiębiorcom gazowniczym równy dostęp do odbiorców.

(¹) Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 kwietnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords — Zjednoczone Królestwo) — The Queen, M i in. przeciwko Her Majesty's Treasury

(Sprawa C-340/08) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Artykuł 2 ust. 2 — Zakaz przekazywania funduszy na rzecz osób i podmiotów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia — Zakres — Świadczenia wypłacane w ramach zabezpieczenia społecznego lub opieki społecznej małżonce osoby ujętej w wymienionym załączniku I)

(2010/C 161/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords